

Van top tot teen ee

Afscheidsinterview met Hannah Belliot

Stormachtige jaren waren het, op het stadhuis, in de stad of waar ze ook kwam. Vaak genoeg trok ze met gebalde vuisten naar het Binnenhof. Hannah Belliot, onze wethouder, heeft veel kunnen doen voor de kwetsbare mens. "Er loopt maar een dunne lijn," zegt zij, "tussen hun leven en het mijne." Met Vizier blikt zij terug.

Het is haar laatste dag in missionaire staat, zoals dat heet. Op het stadhuis heerst een koortsachtige opwindning. Voelt de Partij van de Arbeid de zege aankomen die dezelfde avond bekend zal zijn? Hannah Belliot, vier jaar lang wethouder van Zorg, Cultuur, Lokale Media en Monumenten en daarvoor voorzitter van stadsdeel Zuidoost, stift onverstoorbaar haar lippen.

"Ik zie al die politici zich uitsloven en denk bij mezelf: dat heb ik ook

gedaan al die jaren. Het is een rare ervaring hoor, om nu niet op de lijst te staan. Maar ik ben er blij om, het was een goed besluit, ik voel me een koel sissende Pepsi.

'Black woman'

Acht jaar in het openbaar bestuur, dat leek me mooi genoeg. Er zijn nog meer dingen die ik belangrijk vind. Solliciteren heb ik nog nooit hoeven doen. Ik had als kleuter al zoveel pretenties, dat ik de juf ging

uitleggen hoe zij les moest geven. Ik zie mezelf nog achter de deur staan, bestraft maar des te strijdbaarder. Had ik er genoeg van, dan ging ik gewoon naar huis. Ook op de kweekschool werd ik regelmatig geschorst omdat ik dacht het beter te weten en Surinaams sprak bij de Nederlandse meester.

Mijn adagium is nog steeds: 'At the end of the day I'm a black woman.' In dat besef heb ik altijd keuzes gemaakt in de banen die mij zijn aangeboden.

Wouter Gortzak, toen Tweede Kamerlid voor de PvdA, heeft een jaar achter me aan gezeten voordat ik tenslotte ja zei tegen het wethouderschap."

Caribische mannen

"Wat ik straks onder andere kan gaan doen is mijn proefschrift afmaken. Dat wil ik al zo lang. Steeds kwam er een baan tussen. In het proefschrift wil ik nagaan of en zo ja hoe de slavernij van invloed is geweest

vrouw van zorg

op de huidige positie van met name Caribische mannen. Ik ben er voor mezelf van overtuigd dat 350 jaar van onderdrukking in de evolutie zijn beslag heeft gekregen, bijvoorbeeld in man/vrouwrelaties, de economische positie van deze mannen en religie. In mijn studiejaar heb ik al zo'n vijftig mannen en vrouwen geïnterviewd voor dit onderzoek, dus de voorbereiding bestaat al lang. Misschien dat er in de toekomst zelfs een film uit voortkomt. Dat is ook al langer een wens van mij.

Strijkgood

De studeerkamer in dus. Tja, ik heb er een grote mond over gehad, maar naarmate de dagen vorderen bekruipt mij toch wel een bepaalde onrust. Dan zit ik in mijn ochtendjas op de bank, kijk naar het strijkgood en bedenk dat ik dat straks allemaal zelf zou kunnen gaan doen. Maar het is heel vreemd: ik kan het maar niet zien als werk, als iets dat ik zou moeten gaan doen. Godzijdank helpt mijn zuster me. Dat was vroeger al zo. Mijn bak- en kookkunsten waren legendarisch slecht. Zelfs de honden lustten mijn broden niet, bij wijze van spreken, en mijn moeder smeekte me op het laatst om alsjeblieft nooit meer te koken. Voor de goede orde: ik kán het wel. Eens in de zoveel tijd kook ik en dan trek ik er ook twee dagen voor uit om het goed te doen."

A thin line

"Mijn moeder leeft nog, ze woont in Suriname. Ze gelooft in het land. Ik? Ik ben Suriname zeg ik altijd. Maar ik hou van dit land, Nederland. Ik heb er alles aan gegeven, met veel liefde en in de stille overtuiging dat ik een beetje heb mogen toevoegen. Cliëntelisme is me vreemd, maar impliciet heb ik natuurlijk veel voor de Surinaamse gemeenschap kunnen doen.

Veel langdurig verslaafden zijn Surinaamse mannen. Ik ken sommigen persoonlijk uit mijn vorige baan. Oude mannen zonder gebit, uit balans, gesticulerend, schuilend onder viaducten. Gisteren was ik op de Flierbosdreef om twee Belgische

ministers rond te leiden. Een verslaafde ziet mij aankomen in de auto, begint met zijn armen te zwaaien en roept: 'Mama, mama!' Ik draai het raampje omlaag. Hij zegt: 'Mama, mijn zuster is dood.' Ik heb hem getroost en geprobeerd goede raad te geven. Natuurlijk grijpt zoiets me aan. Dit kan de mens ook zijn, denk ik dan. Veel Surinamers kwamen naar Nederland om te studeren. Sommigen haalden het wel, sommigen haalden het niet. Het verschil kan heel subtiel zijn geweest. Ik zeg altijd: 'There's a thin line between their life and mine.'"

Kwetsbare mens

Om deze kwetsbare mens is het mij in mijn werk altijd gegaan. De gearriveerde mens, met een riant inkomen en een warme huiskamer, die zit niet op mij en de politiek te wachten. Maar grote groepen zijn in de huidige conjunctuur wél afhankelijk van politieke besluiten. Noem de 40.000 kinderen in Amsterdam die opgroeien in minima-huishoudens. Denk aan de kinderen die met hun ouders bij de voedselbank lopen. Het kan veel beter.

Goede zorg is een van de belangrijkste voorwaarden, het heeft directe invloed op de kwaliteit van ons leven. Het is mooi als je daar als bestuurder invloed op kunt hebben. Zelfs als ik in het weekend zo'n 55 kilo papier doorakker, voorbereid door mijn ambtenaren, dan kijk ik tussendoor nog of ik er in de krant of op tv iets over aantref. Het is echt van top tot teen mijn ding.

Roel en Marjolein

Met de GGD heb ik mij van meet af aan sterk geweten in de thema's die belangrijk zijn voor de gezondheid van Amsterdam en de Amsterdammers, zoals de ouder-en-kindcentra die nu overal beginnen te komen. De samenwerking was goed, ik heb altijd veel waardering gehad voor Roel Coutinho en Marjolein Verstappen. Als ik denk aan mijn eerste indrukken, zie ik Roel voor me, bezig de onderwerpen de proporties te geven die ze verdienen en te zoeken naar balans, zoals hij

als geen ander kon. Ik heb de dagen van daarvoor nog gekend: tekorten, financiële debacles, torenhoge verzuimen, het was gênant. Roel en Marjolein hebben rust gebracht in de organisatie."

Crisisopvang

"Mijn beginperiode als wethouder werd getekend door het probleem in de opvang van crisispatiënten, zoals veel GGD'ers wel weten. Over dat dossier werd al vijftien jaar gepraat, het had mensenlevens gekost en andere op het spel gezet, maar niemand durfde de uiteindelijke stap te zetten.

Zo gaat dat vaak. Ik geloofde in doen. Ik riep: 'Er komt een port-o-cabin, we gaan starten, hup geef de schaar, uit de weg!' Het stond er binnen twee maanden. Maar de volgende dag konden we het dichtspijkeren. Er was geen doorstroom van bedden, patiënten werden aan stoelpoten vastgeketend, GGZ-instellingen hadden ruzie met elkaar en de politie... alles ging fout.

Een leuke binnenkomer hoor. We zijn toen wekenlang wekelijks om zeven uur 's ochtends bij elkaar gaan zitten om de vinger op de zere plek te krijgen. Het bleek vooral een kwestie van vertrouwen in elkaar te zijn. De problemen werden opgelost. En het resultaat: we hebben nu dé spoedeisende hulp van Nederland."

Den Haag

"Waar ik ook trots op ben is de uitvoering van de verslavingszorg, de nieuwe polikliniek in Zuidoost, medische verstrekking van heroïne en in de toekomst misschien zelfs van cocaïne. Ik ben er vaak voor bij Hoogervorst geweest. Ja, ik ga graag met mijn gevolg naar Den Haag als het niet gaat. Wapperende jaspanden, gebalde vuisten, inderdaad, het heeft soms iets van actie voeren. De laatste keer was het om meer geld voor de verslavingszorg en de dak- en thuislozen, ik was woordvoerder van de vier grote steden. Dan vertel ik mijn verhaal op een manier die niemand verkeerd kan begrijpen, want van zoete praatjes verwacht ik niets. Met Gerrit Zalm ging het

bikkelhard aan het einde, maar we hebben goed zaken kunnen doen. Alle lof dat hij het avontuur heeft aangedurfd met de G4.

Wat de komende tijd voor de GGD belangrijk zal zijn, is denk ik de invoering van de nieuwe Wet Maatschappelijke Ondersteuning, die ons als gemeente nogal wat middelen en verantwoordelijkheden geeft. De stad valt of staat met het goed implementeren daarvan. Er is moed voor nodig, en zorgvuldigheid. Het is een van de dingen waar ik graag nog bij had willen zijn. Maar ja, ik heb maar één leven."

Bulldozer

"Mijn *drive*, mijn overtuiging en fanatisme hebben mij altijd alle hoeken van dat leven laten zien. Halleluja is mijn deel geworden maar ook veel boe-geroep. Zonder kneuzingen gaat het niet, denk ik terugkijkend. Ik ben niet altijd even diplomatiek geweest en dat heeft sommige mensen geïrriteerd. Het zij zo. Soms moet je durven, ik ben niet laf. Maar als mensen mij bulldozer noemen... je kunt er om lachen, maar ik vind het geen leuke vergelijking. Een bulldozer walst zonder nadenken en vernietigend over alles heen. Daarin herken ik mijzelf niet.

Kinderen

Veel mensen hebben geen idee van mijn lieve kanten. Je zou eens moeten zien hoe ik met mijn kinderen ben, lief op het schaamteloze af. Niet dat ik denk dat ik het heel goed heb gedaan, al ben ik pedagogisch nog zo geschoold. Als je goed opvoedt, moet je na een tijdje als opvoeder en kind elkaar los kunnen laten. Maar ik blijf dat punt met mijn kinderen maar niet te bereiken, al is de oudste nu 34. Ze vliegen wel uit, maar komen ook vaak weer terug. Ik slaap nu toevallig alweer een tijdje op een slaapbank van Ikea, omdat er in mijn eigen bed steeds een kind ligt. Of ik het erg vind? Hahaha! Helemaal niet!" ■

Door Yvonne van Osch
(tekstschrijfster)